

Akik már nem leszünk sosem

PRÓZA - LXI. évfolyam, 30. szám, 2017. július 28.

Kellemes, lassan hűlő este vette körül az ápolót, amikor előző nap eljött a tüdőgondozóból. A fénnel teli levegőn érezni lehetett már, hogy a tavasz megtette a magáét, biztosította a hídfőállásokat, melyeken keresztül hamarosan bevonulnak majd a nyár főerői. Ám ezek az erők egyelőre nem voltak jelen, csak az ígéretük, s így minden, a legapróbb ágvégtől a madarak ideges cikkanásain át a gyerekek távoli kertek alól visszhangzó kurjantásaiig a jövőnek szólt. A várakozás öröme valósággal felfalta a jelent, ami ettől, a ragyogó felszín alatt észrevétlenül feszültséggel töltődött fel.